

nebezpečí nezáleží zrovna tak, jako na tom, bylo-li ohroženému skutečně ublíženo; okolnosti tyto jsou směrdatnými jen pro vyměření trestu dle §u 88 tr. zák.

Čís. 473.

Pro trestní zodpovědnost ve směru §u 5 tr. zák. postačí t. zv. neurčitý úmysl.

(Rozh. ze dne 6. června 1921, Kr I 622/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 22. dubna 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločiny dle §§ 5, 171, 173, 174 II. a), c), 179 a §u 214 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Z důvodu §u 281 tr. ř. čís. 9 a) vytýká stížnost rozsudku, že pouhé »nastrojání« zlého skutku neodůvodňuje ještě odsouzení ve smyslu §§ 5, 171 tr. zák., dokud nebylo vysloveno, že stalo se zúmyslně. Tu stačí poukázat na doslov §u 5 tr. zák., kde rovněž jest řeč toliko o nastrojání, které již pojmově zúmyslnost v sobě zahrnuje. Poukazuje-li zmateční stížnost na to, že i spoluvina nadřzováním předpokládá »zúmyslnost«, tož i rozsudek výslovně zjišťuje, že stěžovatel »zúmyslně« prostředky ku vykonání zlého skutku opatřil, takže není tu vytýkané vady ve směru uvedeném. Ovšem vykládá stížnost požadavek »zúmyslnosti« v ten smysl, že předpokládá úplnou představu skutku pachatelova, jakož i vědomí, že vlastní činnost jest způsobitou, by podporovala činnost pachatelovu sesílením jeho zločinného rozhodnutí. Po stránce té vysvítá ze zjištění rozsudku ovšem jen, že stěžovatel, když se naň Adolf K. obrátil se žádostí, by mu zjednal dva silné muže, věděl, že se jedná o krádež, kterou Adolf K. za jich pomoci zamýšlel provést a že o bližších podrobnostech krádeže mohl se dověděti teprve při pozdější poradě pachatelů v bytě H-ově, v jeho přítomnosti konané, když již K-a a B-a ku spolučinnosti byl zjednal a vlastní jeho činnost byla ukončena. Než více než toto nevyžaduje pro pojem spoluviny § 5 tr. zák., by trestná spoluvina pomocníků jako zúmyslná mohla býti přičítána. Jakmile ví pachatel, že zjednává prostředky ku vykonání určité krádeže a ku jejímu vykonání opatřením prostředků nadřzoval, jest nadřzování to i tenkrát zúmyslné, když ani pachatel podrobností krádeže, jako osoby, jež má býti okradena, předmětu, jenž má býti odcizen, ještě neznal. Jde o tak zv. neurčitý zlý úmysl, který pro trestní zodpovědnost ve směru §u 5 tr. zák. úplně postačí, poněvadž vůle spoluvinníkova čelila k tomu, aby pachateli při krádeži, kterou tento zamýšlí spáchat, byl nápomocen, ať již osoba poškozeného neb předmět krádeže jsou kterékoli. Proti stěžovatelovu odsouzení pro spoluvinu na krádeži je tím méně závady, an o zabránění krádeže a odčinění účinků svého přispění se nepříčinil ani tenkrát, když již podrobností skutku seznal, nýbrž i tu při své vůli zločinné setrval. Z toho vyplývá, že stanovisko stížnosti, požadující pro zodpovědnost

dle §u 5 tr. zák., by spoluvinník v době svého přičinění měl již úplnou představu skutku pachatelova, tedy i jeho jednotlivostí, nemá v zákonu opory.

Čís. 474.

Vyhrožování »zlým nakládáním« jest pouze přestupkem dle §u 496 tr. zák. tehdy, nedosahuje-li co do intenzity stupně vytknutého v § 99 tr. zák. a stalo-li se jen v úmyslu, projevit ohroženému nevážnost.

Skutková podstata §u 431 tr. zák. nepředpokládá ohrožení konkrétních osob, stačí možnost, že lidé vstoupí do ohroženého obvodu.

(Rozh. ze dne 6. června 1921, Kr II 22/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 20. listopadu 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním dle §u 99 tr. zák. a přestupkem proti bezpečnosti těla dle §u 431 tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost přichází v úvahu potud, pokud z důvodu §u 281 čís. 9 a) tr. ř. brojí proti odsouzení stěžovatelovu pro zločin veřejného násilí dle §u 99 tr. zák. a přestupek dle §u 431 tr. zák. Jest však bezdůvodna. Ohledně zločinu veřejného násilí dle §u 99 tr. zák. tvrdí stížnost, že i to, co soud vzal za dokázáno, nezakládá zločinu dle §u 99 tr. zák., neboť přistoupení ku G-ové s vidlemi a vyhrožování slovy jest prý nejvýše přestupkem dle §u 496 tr. zák., ohledně něhož nebyla podána soukromá žaloba. Než rozsudek neobmezuje se na zjištění, že by byl stěžovatel toliko ku G-ové přistoupl s vidlemi a jí slovy vyhrožoval, nýbrž zjišťuje též, že vidle Anděle G-ové na břicho nasadil. Nevychází tudíž zmateční stížnost z celého skutkového stavu, soudem zjištěného, jak předpokládá § 281 čís. 9 a) tr. ř. v souvislosti s §em 288 čís. 3 tr. ř. a není proto vlastně vůbec provedena dle zákona. Budiž proto jen podotknuto, že vyhrožování »zlým nakládáním« ovšem může tvořiti i jen pouhý přestupek §u 496 tr. zák., avšak jen tehda, nedosahovalo-li co do intenzity stupně v §u 99 tr. zák. vytknutého a stalo-li se jen v úmyslu projevit ohroženému nevážnost. Kde však, jak v tomto případě zjištěno, hrozeno bylo skutkem i slovy přímo vážným ublížením na těle, a to v úmyslu, uvésti ohroženého ve strach a nepokoj a způsobem ku vzbuzení důvodných obav způsobilým, nejde více o pouhou urážku na cti, nýbrž o zločin veřejného násilí, jak rozsudek správně vyslovil. Pokud jde o přestupek §u 431 tr. zák., vytýká stížnost rozsudku nesprávné právní posouzení, ježto nebylo prokázáno, že v době házení kameny po Štěpánce G-ové lidé na ohroženém místě právě chodili. Avšak, nehledíc k tomu, že se stanoviska kulposního ohrožování tělesné bezpečnosti lidí stačí, že kameny házeno bylo na místě, kde lidé chodívají, takže s eventualitou, že lidé do ohroženého obvodu vstoupí, bylo nutno počítati, čemuž nasvědčují ostatní trestní předpisy téže hlavy tr. zák., zejména §§ 422—424, 426, 429, 430,